

Maya Banks

ŽÁR

NEW YORK TIMES BESTSELLER

1. kapitola

ASH MCINTYRE STÁL s rukama v kapsách na chodníku v parku Bryant a zhluboka dýchal jarní vzduch. Vítr byl stále trochu ostrý, pořád v něm bylo poznat, že se zima teprve nedávno překlenula do jara. Kolem něj seděli na lavičkách a na židlích u stolků lidé, popíjeli kávu a pracovali na svých laptotech nebo poslouchali hudbu na iPodech.

Byl to doopravdy nádherný den. Tedy ne že by se Ash obvykle hrnul do procházky po parku nebo do něj vůbec jen *nakoukl*. Zvláště v pracovní době, kdy obvykle nevytáhne paty z kanceláře, sedí na telefonu, píše e-maily nebo plánuje pracovní cesty. Nebyl ten typ muže, co se „na chvíli zastaví a přivoní ke květinám“. Dnes ale neměl minutu klidu, myslel na spoustu věcí, a než ho vůbec napadlo, že má něco takového v úmyslu, skončil v parku.

Svatba Mii a Gabea se měla konat už za několik dní a jeho obchodní partner se mohl uběhat, aby všechno klaplo a Mia měla svatbu svých snů. A Jace? Jeho druhý nejlepší přítel a obchodní partner teď byl zasnoubený s Bethany, což znamenalo, že jeho dva přátelé neměli na odpočinek myšlenky.

Když nepracovali, byli se svými ženami, takže je ve výsledku Ash viděl pouze v kanceláři a mimo práci jen občas. Pořád si byli blízcí, o to se Gabe s Jacem starali i navzdory změnám, které ve svých životech zažívali. Ale už to nebylo stejné. A i když to svým přátelům Ash přál, pořád se nemohl smířit s tím, jak rychle se jim během posledních osmi měsíců životy změnily.

Bylo to divné, jak se najednou všechno otočí vzhůru nohama, byť se to jeho života přímo netýkalo. Ne že by nebyl za své přátele šťastný. Když byli šťastní oni, byl šťastný i on. Ale poprvé za celou dobu, co se přátelili, se cítil odstrčený.

Jeho přátelé by to okamžitě popřeli. Byli jeho rodinou. Byli pro něj příbuzní víc než jeho šílená rodina, které se snažil co možná nejvíc vyhýbat. Gabe, Mia, Jace a Bethany, ale *hlavně* Gabe s Jacem by nepřiznali, že Ash teď zůstal trochu stranou. Byli mu bratry v každém smyslu toho slova. Znamenali pro něj víc než krev. Jejich pouto bylo nezlomné. Ale to se změnilo. Takže nakonec *zůstal* stranou. Pořád k nim patřil, ale teď už to bylo jiné.

Jejich motto po léta znělo: *Hraj tvrdě a žij svobodně*. Vztah ale chlapa změní. Změní to jeho priority. To Ash chápal. Rozuměl tomu. Kdyby pro Gabea s Jacem jejich ženy nebyly prioritní, nemyslel by si o svých přátelích nic pěkného. Ale to nic neměnilo na tom, že Ash teď byl tím pátým kolem u vozu. A to pomyšlení mu nebylo příjemné.

Zvláště proto, že než přišla Bethany, Ash s Jacem sdíleli většinu svých žen. Často šukali tytéž ženy. Možná to bude znít pitomě, ale Ash jednoduše netušil, co si počít, když teď zůstal sám. Ale tak to bylo.

Byl neklidný a nabručený, hledal, ovšem netušil co. Ne že by toužil po tom, co teď měli Gabe s Jacem – ne-

bo možná po tom toužil, a nedokázal si to přiznat. Jen věděl, že není sám sebou, což se mu nezamlouvalo.

Byl soustředěný. Vždy věděl, co chce, a měl peníze i moc, aby to získal. A měl zástup žen, které byly převelice ochotné dát Ashovi, co potřebuje nebo po čem touží. Ale k čemu to je, když sám nemá tušení, co to je?

Rozhlédl se po parku, v němž před sebou matky a chůvy tlačily kočárky s malými dětmi. Pokusil se představit si sebe s dítětem, a při té myšlence se otřásl. Bylo mu třicet osm, skoro třicet devět let, věk, v němž už se většina mužů usadila a počala potomky. On ale po dvacítce a dlouho po třicítce tvrdě makal se svými partnery, aby dosáhli toho úspěchu, který mají nyní. Bez peněz své rodiny, bez jejich konexí a hlavně bez jejich pomoci.

Možná proto ho teď tak nenáviděli. Protože na ně ukázal dlouhý nos a v podstatě jim vzkázal, ať si políbí. Ovšem největší hřích, kterého se dopustil, byl, že úspěchu dosáhl právě bez nich. Měl dokonce víc peněz a moci než ten staroch. Jeho dědeček. Čeho vlastně vůbec dosáhla jeho rodina, která v podstatě žila z dědova bohatství? Jeho děda prodal svou úspěšnou firmu v době, kdy byl Ash ještě malý kluk. Nikdo z jeho rodiny nikdy v životě nepracoval.

Potřásl hlavou. Zatracený pijavice, všichni do jednoho. Nepotřeboval je. A sakra jistě je nechtěl. A teď, když je – a svého dědu – navíc překonal, jim určitě nedovolí, aby se mu vrátili zpátky do života, jen aby si mohli do sytosti užívat ovoce jeho celoživotní práce.

Otočil se k odchodu, protože měl dost papírování, do kterého se opravdu nepočítalo postávat v tomhle zatraceném parku a dumat nad svým životem, jako by potřeboval cvokaře. Musí se sebrat a začít se soustředit na tu jedinou věc, která se nezměnila. Obchod. Společnost HCM rezorty a hotely měla rozpracova-

ných několik projektů. Hotel v Paříži byl už hotová věc, protože se jim podařilo najít nové investory poté, co ti původní vycouvali. Všechno jelo jako na drátkách. Tentokrát už nesměl míč upustit, zvláště když se Gabe s Jacem nemohli obchodu věnovat tolik jako dosud. Ash byl z nich jediný, koho nerozptyloval soukromý život, takže musel máknout. Musel převzít některé z povinností svých přátel, aby si mohli užívat života i mimo zdi kanceláří.

Když vykročil směrem, odkud přišel, spatřil u jednoho ze stolů podél hlavní cesty sedět osamělou mladou ženu. Okamžitě se zarazil a zadíval se na ni, prohlédl si ji. Vánek jí načechrával dlouhé světlé vlasy, v překrásné tváři jí jiskřily oči, které na něj zapůsobily i takhle z dálky.

Měla dlouhou volnou sukni, jež se jí nadouvala ve větru a odhalovala tak jednu nohu v žabce. Prsty zdobil jasně růžový lak a prstýnek, který se jí zaleskl, když nohu přesunula. Slunce se odrazilo i od stříbrného nákotníku a přitáhlo tak ještě více pozornosti k její štíhlé noze.

Něco kreslila. Soustředěním se mračila a tužka jí po papíru jen létala. Vedle sebe měla velkou tašku, z které vykukovalo plno srolovaných papírů.

Nejvíc ho ale zaujal těsný náhrdelník. Nesešel k ní. To mu bylo jasné od první vteřiny. Lnul jí k hrdlu a spočíval přesně v prohlubni jemného krku. Ale *nesešel* jí. Vůbec neodrážel, kým byla.

Byl příliš křiklavý. Diamantový náhrdelník byl zcela očividně drahý a kámen byl pravděpodobně pravý, ale neodpovídal jí. Byl příliš výrazný, nevhodný. To v Ashovi vzbudilo zvědavost, protože když na ženě spatřil takovýto šperk, věděl, že to znamená mnohem víc, než by si pomyslela většina lidí, a jeho zajímalo, zda to byl opravdu obojek nebo zda to byl jen

šperk, který si možná vybrala i ona sama. A pokud to byl obojek, pak muž, který jí ho vybral, odvedl sakra mizernou práci. Ten muž ji neznal nebo ho možná nezajímalo, aby tak důležitý doplněk padl ženě, kterou tím prohlásil za svou, naprosto dokonale.

Pokud tohle dokázal Ash posoudit z těch několika okamžiků, kdy ji pozoroval, jak to mohl nevidět muž, který ji miloval? Možná byl ten obojek spíš odrazem jejího dominantanta, který tedy musel být arogantní sebestředný idiot. Obojek by měl být symbolem vztahu se subinkou, měl by odrážet, jak jsou si blízcí, a měl by odpovídat ženě, která ho bude nosit.

Moc nad tím přemýšlí. Možná je to jen obyčejný náhrdelník, který si ta žena sama vybrala. Ale pro muže jako Ash takový šperk znamenal mnohem víc než jen doplněk.

Netušil, jak dlouho ji pozoroval, ale ta žena jako by jeho pohled vycítila. Zvedla hlavu a vytřeštila oči, v nichž se okamžitě objevila panika. Pak prudce zaklapla skicák a strčila ho do tašky. Napůl vstala, zatímco stále cpala věci do té obrovské tašky, a on si uvědomil, že se chystá k odchodu.

Než vůbec pochopil, co dělá, rozběhl se za ní. Žílamu mu proudil adrenalin. Lov. Odhalení. Výzva. Zájem. Chtěl vědět, kdo ta žena je a co její náhrdelník znamená.

Už když k ní vykročil, věděl, že pokud ten šperk *opravdu* znamená, co si myslí, že znamená, proniká do teritoria jiného muže, a co víc, je mu to fuk.

Přebrat jinému dominantovi jeho subinku bylo v nepsaných pravidlech zakázané, na druhou stranu si Ash nikdy z pravidel moc nedělal. Alespoň ne z těch, co sám nenapsal. A tato žena byla překrásná. Fascinující. Možná právě tohle hledal. Jak to ale má poznat, pokud ji nedostihne dřív, než uteče?

Byl už skoro u ní, když se otočila, v ruce tu svou kabelu. Bylo jasné, že se chystá odejít, a skoro do něj narazila. Ano, narušil její osobní prostor a měl štěstí, že se nerozječela na celý park. Nejspíš vypadal jako perverzák chystající se k útoku.

Slyšel, jak překvapením zatajila dech. Ustoupila a narazila do židle, na které předtím seděla. Upustila tašku. Ta se převrhla a její obsah – tužky, štětce i papíry – se rozletěl všude kolem.

„Sakra!“ zaklela.

Okamžitě se sklonila, začala sbírat papíry a on se rozběhl za jedním, který vítr odnesl několik metrů daleko.

„Já si je posbírám,“ volala. „Prosím, nezdržujte se tím.“

Chytil kresbu a vrátil se k ženě.

„To není žádné zdržování. Omlouvám se, že jsem vás vylekal.“

Roztřeseně se zasmála a natáhla ruku po papíru. „Opravdu jste mě trochu vylekal.“

Zadíval se na kresbu, kterou jí podával, a pak překvapením zamrkal, když zjistil, že se dívá na sebe.

„Co to, sakra, je?“ podivil se a nevšiml si jejích pokusů vytrhnout mu papír z ruky.

„Prosím, jen mi to vraťte,“ řekla tiše a naléhavě.

Zněla vyděšeně, jako by se bála, že se do ní pustí, ale on jen fascinovaně pozoroval holý kousek kůže na jejím boku, který jeho pohledu odhalila povytažená volná košile, zatímco se žena natahovala po papíru.

Na jejím boku zahlédl tetování, jasné a barevné. Jako ona. I během toho zlomku vteřiny, kdy tetování viděl, poznal, že jde o květinu, možná révu, a že se to tetování vine dál po jejím těle, nahoru nebo dolů. Možná oběma směry. Přál si, aby z něj viděl víc, ale ona ruku spustila a lem košile se usadil zpět kolem pasu a zabránil tak, aby z tetování viděl víc.

„Proč jste mě kreslila?“ zeptal se zvědavě.

Tváře jí zrůžověly. Měla světlou pokožku, sluncem skoro nepolíbenou, ale s jejími vlasy a těma nádhernými modrozelenými očima na ni byl krásný pohled. *Ona* byla krásná. A očividně talentovaná.

Vyobrazila ho dokonale. Bylo pro něj snadné se v té kresbě poznat. Zadumaný výraz, v očích vzdálený pohled. Nakreslila ho, jak tam stojí s rukama v kapsách. Na kresbě byla zachycena chvíle, kdy si uvědomil, že je na všechno sám. Nebylo mu příjemné, že to na něm poznala i naprostá cizinka. To, jak zranitelný v tu chvíli byl. Poznala, co ukrýval před celým světem.

„Byl to jen impulz,“ obhajovala se. „Kreslím hodně lidí. Věcí. Cokoli, co mě nějak zaujme.“

Usmál se a ani na chvíli z ní nespustil zrak. V jejích očích se toho tolik odráželo. Její pohled dokázal muže pohltit. A ten proklatý náhrdelník na něj zíral a vysmíval se jeho domněnkám.

„Říkáte, že jsem vás zaujal.“

Opět zčervenala. Mohl za to její pocit viny, ale také to mnohé vypovídalo. Bylo jasné, že si ho prohlížela stejně, jako si on prohlížel ji. Možná nenápadněji, ale nenápadnost nepatřila mezi jeho silné stránky.

„Byl jste zamyšlený,“ vyhrkla. „Máte ostré rysy. Chtěla jsem je přenést na papír. Máte zajímavou tvář a bylo vidět, že máte hodně o čem přemýšlet. Zjistila jsem, že lidé jsou otevřenější ve chvíli, kdy nevědí, že se na ně někdo dívá. Kdybyste pózoval, obraz by nebyl stejný.“

„Je to opravdu dobré,“ řekl pomalu a znovu sklopil zrak, aby se zadíval na kresbu. „Máte skutečně talent.“

„Mohli byste mi ji vrátit?“ zeptala se. „Jdu pozdě.“

Vzhlédl a tázavě povytáhl obočí. „Nezdálo se mi, že odcházíte, dokud jste si nevšimla, že jdu za vámi.“

„To bylo před několika minutami, a to jsem ještě zpoždění neměla. Teď už ano.“

„Kam spěcháte?“

Soustředěním svrážila obočí a pak po něm střelila otráveným pohledem. „Nemyslím, že vám do toho něco je...“

„Ashi,“ doplnil, když zaváhala. „Jsem Ash.“

Přikývla, ale jeho jméno nezopakovala. A on by přitom dal cokoli za to, aby z jejích rtů slyšel své jméno.

Zvedl ruku a přešel jí prsty po náhrdelníku na krku. „Má tohle něco společného s tím, proč jdete pozdě?“

Ustoupila a zamračila se ještě víc.

„Čeká na vás váš dominant?“

Vytřeštila oči a bezmyšlenkovitě zvedla ruku k náhrdelníku, na němž ještě před chvílí cítila jeho prsty.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se, když dál mlčela. „Já vám své jméno řekl. Je zdvořilé se také představit.“

„Josie,“ řekla tiše, skoro neslyšně. „Jsem Josie Carlyleová.“

„A komu patříš, Josie?“

Přimhouřila oči, pak popadla kabelu a strčila do ní poslední tužky. „Nepatřím nikomu.“

„Pak jsem tedy pochopil špatně, jaký význam má náhrdelník?“

Znovu si po něm přešla prsty a Ash se skoro ošil. Chtěl jí ho sundat. Neseděl k ní. Obojek by měl být zvolen pečlivě. Měl by odrážet osobnost subinky. Měl by být stvořený přímo pro ni. Ne pro kteroukoli ženu.

„Pochopil jsi to správně,“ řekla chraptivě, až ho zamrazilo. Jen svým hlasem by do vteřiny mohla svést jakéhokoli muže. „Ale nepatřím nikomu, Ashi.“

A tady to měl. Slyšel z jejích rtů své jméno. Zasáhl ho to. Nedokázal to vysvětlit, ale těšilo ho to. Chtěl ho slyšet znovu. Až jí přinese rozkoš. Až se jí bude

dotýkat dlaněmi i ústy a z jejich rtů uslyší tichý šepot uspokojení.

Povytáhl obočí. „A chápeš vůbec *ty*, jaký je význam takového náhrdelníku?“

Zasmála se. „Ano, ale nepatřím mu. Nepatřím nikomu. Byl to dar. Já si zvolila, že ho budu nosit. Nic víc.“

Naklonil se k ní a ona se tentokrát neodtáhla. Upírala na něj pohled, v očích se jí zračila zvědavost, a dokonce i očekávání. Také to cítila. Tu magnetickou přitažlivost, která ji k němu táhla. Musela by být slepá, aby to neviděla.

„Kdybys nosila obojek ode mě, věděla bys moc dobře, komu patříš,“ zavrčel. „A ani na vteřinu bys nelitovala, že ses mi vzdala. Kdybys patřila mně, byla by sis toho jasně vědoma. Bez otázek, bez pochyb. A nezaváhala bys, kdyby se tě kdokoli zeptal, kdo je tvůj dominant. Ani bys neřekla, že ten náhrdelník je jenom dárek, jako by to byl pouze obyčejný šperk, který sis vybrala na nákupech. Něco by to znamenalo, Josie. Znamenalo by to sakra *všechno* a ty by sis toho byla velice dobře vědoma.“

Vytřeštila oči a pak se znovu zasmála. Oči se jí leskly. „Tak to je škoda, že ti nepatřím.“

S těmi slovy se otočila a vydala se pryč, s taškou přes rameno, a on tam dál stál a v ruce svíral papír, na nějž ho zachytila.

Díval se, jak od něj odchází. Vlasy jí spadaly na záda, zvedaly se ve větru a zpod sukně při každém kroku vykoukly špičky jejích žabek, nákotník se jí na slunci třpytil. Pak se zadíval na kresbu ve své ruce.

„Opravdu škoda,“ zamumlal si pro sebe.

2. kapitola

ASH SEDĚL ZA ZAVŘENÝMI dveřmi své kanceláře a mračil se na zprávu před sebou. Nešlo o nic obchodního. Nešlo ani o finanční zprávu. Nebyl to ani e-mail, na který by musel odpovědět. Byly to informace o Josie Carlisleové.

Jednal rychle. Zavolal do stejné agentury, která mu zjistila vše o Bethany, což tehdy dost solidně naštvalo Jace. Byli dobří, a co je důležitější, byli rychlí.

Poté co se s Josie setkal v parku, nemohl ji dostat z hlavy. Nedokázal se zbavit myšlenek na ni a ani nevěděl, jak tu posedlost nazvat. Věděl jenom, že se chová velice podobně, jako se choval Jace potom, co poznal Bethany. Ash se tehdy do Jace pustil, jak je hloupý a zbytečně se do toho žene po hlavě. Co by si jenom Jace pomyslel, kdyby věděl, že Ash Josie v podstatě šmíruje?

Jace by si pomyslel, že se Ash zbláznil. Stejně jako se Jace zbláznil do Bethany.

Podle té zprávy bylo Josie dvacet osm. Měla titul z umělecké školy a žila v suterénní garsonce na Upper East Side. Nájemní smlouva byla napsaná na ni. Ne na jiného muže. Ve skutečnosti se zpráva ani o jiném muži příliš nezmiňovala. Pouze že ji v nepravděpodobných

intervalech vyzvedával. Agentura sledovala Josii zatím jen několik dní, jelikož jim Ash zavolal v podstatě ihned poté, co Josii poznal.

Velmi často chodívala do parku, kreslila či malovala. Některé z jejích prací byly vystaveny v malé galerii na Madisonské, ale nic se zatím neprodalo, tedy alespoň ne během té doby, co ji nechal Ash sledovat. Taky vyráběla šperky z korálek a měla webovou stránku s e-shopem, kde se daly její věci koupit.

Podle všeho byla poněkud volnomyšlenkářská. Neměla žádnou pravidelnou pracovní dobu. Žádné pravidelné návyky. Často jednala z pouhého popudu. A i když zpráva informovala pouze o několika jejích dnech, Ash z ní získal pocit, že je Josie poměrně osamělá. Ashův najatý muž ji během těch dní neviděl s nikým kromě muže, o němž byl Ash přesvědčen, že je její dominant.

Nedávalo mu to smysl. Kdyby byla Josie jeho, určitě by s ní trávil mnohem více času a ani by nebyla tak často sama. Připadalo mu, že s tím chlapem si jen občas navzájem poškrábou svrbění, ale svůj vztah neberou příliš vážně.

Byla to snad jenom hra? Ať si lidi dělají, co chtějí, Ash jim do toho kecat nebude, ale pro něj submise nebyla žádná hra. Bylo to všechno. Nehrál hry. Neměl na ně čas a štvaly ho. Když na to žena, kterou si vybral, nebyla, šel o dům dál. Jestli si chtěla jen hrát na hodnou subinku, co mu bude škubat za řetěz, aby si tím vysloužila trest, ukončil to ještě rychleji.

Ale většinu žen, které šukal, šukal spolu s Jacem. Měli na to svá pravidla. Ty ženy o tom věděly od samého začátku. Až Bethany vše změnila, až kvůli ní pravidla porušili. Jace se o ni nechtěl dělit a Ash to chápal. Zpočátku sice ne, ale nyní už ano. To ovšem neznamená, že mu vztah, který se svým nejlepším přítelem měl, nechybí.

Na druhou stranu, když byl teď Jace ze hry, měl Ash volnou ruku. Nemusel se už starat o to, co si Jace myslí a kvůli čemu by se naštvál. Teď hrál podle svých vlastních pravidel.

A to se mu zamlouvalo. Hodně se mu to zamlouvalo. Byl si vědom toho, že ho lidé doopravdy neznají. Při pohledu na ty tři, Gabea, Jace a Ashe, si každý pomyslel, že Ash je z nich ten nejpohodovější. Ten typ, co na všechno kašle. Co nikdy nic nehrotí. A který je možná i docela měkkoň.

Mýlili se.

Z těch tří byl nejnáruživější a věděl to o sobě. Kdykoli byli s Jacem se stejnou ženou, držel se zpátky, protože věděl, že by zašel mnohem dál, než by si troufl Jace. Takže to hrál s ním a tuhle svou část držel na uzdě. Tu část, která by nad ním převzala kontrolu. Navíc zatím nepoznal ženu, kvůli které by zatoužil tuhle svou část osvobodit.

Až doteď.

I když to bylo celé postavené na hlavu. Josie ani neznal. Věděl o ní pár věcí, to ano. Ta zpráva byla docela detailní. Ale neznal *ji*. Nevěděl, jestli by se jí vůbec zamlouvalo, co by jí Ash chtěl dát. Co by si *vzal*.

To bylo to důležitější. Co by si vzal. Protože on by si vzal hodně. Hodně by dal, ale to, co by požadoval na oplátku, by bylo víc, než co by byl ochoten udělat i ten, kdo je v tomto životním stylu zběhlý.

Znovu shlédł na zprávu a zvažoval další krok. Nasadil na Josie svého člověka. Příčila se mu představa, že je pořád sama. Ne že by snad měl problém s tím, aby si ženy dělaly, co se jim zachce. Vadilo mu to jen u Josie. A hodně. Má vůbec ten její rádoby dominant tušení, co během dne dělá? Ochraňuje ji? Nebo za ní jen zajede, když si potřebuje zašukat?

Tiše zavrčel, ale rychle to potlačil. Potřeboval se uklidnit a vzpamatovat se. Ta žena pro něj byla cizí.

Ovšem už při tom pomyšlení věděl, že lže sám sobě. Něco znamenala. Jen ještě nevěděl, co.

Když zazvonil telefon, zadíval se na něj a při pohledu na jméno na displeji se zamračil. Byl to ten muž, kterého nasadil na Josii.

„Ash,“ ohlásil se stroze.

„Pane McIntyre, tady Johnny. Jen jsem vám chtěl říct, co jsem právě viděl. Napadlo mě, že podle toho, co jste mi pověděl, budete určitě chtít vědět, co se děje.“

Ash se narovnal v židli a zamračil se ještě víc. „Co se děje? Je zraněná?“

„Ne, pane. Jen právě vyšla z jedné zastavárny. Prodala nějaké šperky. Šel jsem za ní a slyšel, jak mluví s prodávacem. Řekla, že potřebuje peníze na nájem. On se jí zeptal, jestli to chce prodat, nebo jen zastavit, a ona řekla, že to chce prodat, protože nepředpokládá, že by v dohledné době měla peníze, aby šperky dostala zpátky. Neslyšel jsem, kolik peněz potřebuje, ale napadlo mě, že byste to chtěl vědět.“

Okamžitě v něm vzkypěl vztek. Co má, sakra, Josie co dělat v nějaké zavšivené zastavárně se svými šperky? Jestli potřebuje peníze, proč nezavolala svému dominantovi, aby jí pomohl? Proč ji nechránil? Kdyby patřila jemu, ani za *nic* by nepotřebovala žádnou podělanou zastavárnu!

„Kupte to,“ přikázal Ash. „Kupte každý kus. Je mi jedno, kolik to bude stát. A přineste mi to.“

„Ano, pane,“ řekl Johnny.

Ash zavěsil a opřel se do židle. Přemýšlel. Pak prudce vstal a zavolal svému řidiči, aby na něj počkal před budovou.

V hale se skoro srazil s Gabem.

„Ashi, máš vteřinu?“ volal na něj Gabe, když Ash bez zastavení vyrazil halou.

„Teď ne,“ zavrčel Ash. „Mám práci. Najdu si tě, jo?“

„Ashi?“

Ash se zastavil a netrpělivě se na přítele otočil. Gabe se mračil soustředěním a v očích se mu zračily obavy.

„Všechno v pořádku?“

Ash přikývl. „Jo, dobrý. Podívej, musím jít. Sejdeme se později.“

Gabe přikývl, ale vypadal na pochybách. Ash mu ovšem rozhodně nehodlal říct, co se děje. Gabe měl už tak dost starostí s blížící se svatbou. Sakra, vždyť bude už zítra. Což znamenalo, že si Gabe chtěl nejspíš promluvit o svatbě a obřadu.

Ash se zastavil na konci chodby a zavolal zpátky na Gabea.

„Se svatbou všechno v pořádku? Je Mia v pohodě? Potřebuješ něco?“

Gabe se otočil ve dveřích své kanceláře a usmál se. „Všechno dobrý. Nebo alespoň bude, až bude po tom podělaným obřadu a ona bude konečně moje. Počítáš s dneškem? Jace má pořád v plánu tu rozlučku se svobodou. Mia z toho není nijak nadšená. Myslím, že se to nezamlouvá ani Bethany, ale Jace slíbil, že jen zajdeme na drink k Rickovi. Nic, co by naše ženy mohlo rozzlobit.“

Sakra. Ash na tu rozlučku úplně zapomněl. Kvůli starostem s Josie odsunul myšlenky na večer s Gabem a Jacem a na svatbu stranou.

„Jo, budu tam. V osm, že ano? Sejdeme se až tam.“

Gabe přikývl. „Dobře, tak zatím. Doufám, že všechno vyjde.“

Gabe zase střílel naslepo, ale Ash si ho už nevšímal a otočil se k výtahům. Neměl čas, jestli to chtěl do galerie stihnout dřív, než zavřou.

Ash vešel do malé galerie a rychle se rozhlédl. Bylo zřejmé, že tady vystavují nepříliš známí umělci. Pro-

dejce nejspíš obchodoval s díly nezávislých malířů. Těch, kteří teprve budou objeveni. Těch, kteří doufají, že budou objeveni.

Jeho pohled spočinul na malbě na zdi a okamžitě mu bylo jasné, že jde o jeden z Josiiných výtvorů. Připomínal mu ji. Jasná. Zářící. Bezstarostná. Jako by při pohledu na malbu viděl ji. Vybavilo se mu, jak voněla, a když se usmála, v jejích očích se mohl utopit. Ano, rozhodně to bude její dílo. V tom se mýlit nemohl.

„Mohu vám nějak pomoci?“

Ash se otočil. Usmíval se na něj postarší muž. Měl na sobě obnošený oblek a ošoupané boty a jeho brýle přitahovaly pozornost k vráskám na čele a kolem očí.

„Josie Carlisleová,“ vyhrkl Ash. „Vystavujete zde její tvorbu?“

Muž vypadal překvapeně, ale pak se usmál, otočil se a ukázal na zeď. „Ano, vystavuju. Je dobrá. Ačkoli ještě nenašla svůj směr. Myslím, že právě proto se zatím neuchytila. Zkouší všechno možné a nevypracovala si osobitý styl. Takový, který ji odliší od ostatních, jestli víte, jak to myslím.“

„Ne, nevím,“ odpověděl Ash netrpělivě. „Líbí se mi to. Mám její práce rád. To je vše, co máte? Tam na té zdi?“

Muž povytáhl obočí. „Ne. Vůbec ne. Mám několik jejích děl. Jen je vystavuju postupně. Musím si šetřit místo na zdi pro to, co se prodává, a od ní jsem prodal bohužel zatím jen kus či dva. Musel jsem dokonce i její práce odmítnout, protože o ně není zájem.“

„Chci všechno.“

To muže viditelně překvapilo, ale rychle přešel ke zdi a sundal obraz, který Ashe upoutal. Byl v rámu. Nijak pěkném, ovšem Ash ho měl v úmyslu vyměnit za jiný, hodný jejího talentu. Koupil všechny její práce, které v galerii byly, a prodejci řekl, že ať už mu Josie přinese cokoli, je to *jeho*.

Po chvíli sundal muž ze stěny poslední její malbu a vykročil do přední části galerie. Pak se zarazil, otočil se a zadumaně se na Ashe zadíval.

„Mám ještě jednu. Je vzadu. Přinesla ji přede dvěma dny. Neměl jsem ji kam pověsit, ale neměl jsem ani to srdce tu dívku odmítnout. Ne poté, co jsem jí řekl, že už nebudu moct přijmout žádné její další dílo, dokud něco neprodám.“

„Chci to také,“ prohlásil Ash ostře.

„Ani jste ten obraz neviděl.“

Ash se na něj zadíval. „Jestli to namalovala ona, chci to. Chci všechno, co od ní máte.“

Muž se rozzářil. „Dobrá. Skvělé. Bude nadšená! Nemůžu se dočkat, až jí to povím.“

Ash zvedl ruku a zastavil muže dřív, než se vydal do skladu pro poslední obraz.

„Povězte si jí, co chcete, ale neříkejte jí moje jméno ani nic o mně. Chci naprostou anonymitu, jinak je po obchodě. Je to jasné? Také vám tu nechám svou vizitku. Jestli přinese něco dalšího, zavoláte mi. Chci od ní všechno. Zaplatím vám dvojnásobek za všechno, co máte nyní na skladě, ale chci mít jistotu, že dostane svůj podíl. A jestli ji ošidíte, zjistím to, tak na to ani nemyslete. Ty peníze navíc považuju za pojistku, že mi rezervujete vše, co vám přinese – a já hodlám koupit, cokoli vám přinese – takže je ve vašem nejlepší zájmu přijmout od ní, cokoli si bude přát.“

„A... ale jistě,“ vykoktal muž. „Domluvíím to, jak budete chtít. Neřeknu jí nic víc, než že se někomu zalíbila její práce a že chtěl všechno, co jsem tu od ní měl. Bude nadšená. A také jí samozřejmě sdělím, že přijmu, cokoli vytvoří.“

Ash přikývl. „Dobře. Takže si rozumíme.“

„Rozhodně. A teď mě omluvte, zajdu do skladu pro

ten poslední kus. Chcete si vše odnést už teď, nebo vám to mám nechat doručit?“

„Tohle vezmu s sebou,“ odpověděl Ash a ukázal na malbu, která ho zaujala jako první. „Zbytek nechte doručit do mého bytu.“

Muž přikývl a odběhl dozadu. Po chvíli se vrátil s obrazem bez rámu, jen v ochranném obalu.

Ash podal prodejci platební kartu a obchodník mu sečetl cenu za všechny obrazy. Netušil, jaké má podmínky komise, ale vzhledem k tomu, kolik zaplatil, by Josie měla dostat dost peněz, aby s nimi nějaký čas vydržela.

A budoucnost? S tím si Ash starosti nedělal, protože Josie sice neměla tušení, co má Ash v úmyslu – alespoň zatím ne – ale on věděl, že její budoucnost bude spojena s tou jeho.

3. kapitola

DESET MINUT PO OSMÉ vešel Ash do baru, kde už na něj čekali Gabe s Jacem, před sebou své pití. Oba vzhledli, když vstoupil, a Jace mu mávl na pozdrav.

„Co dneska piješ? To, co obvykle?“ zeptal se Jace, když se Ash usadil vedle něj.

U stolu se objevila žena, svůdně se usmívala. Položila ruku na Gabeovo rameno.

„Mrzelo mě, když jsem zjistila, že už nejsi volný,“ prohlásila koketně.

Gabe se zadíval na její ruku, a když nic neřekl, pomalu ji stáhla a otočila se k Ashovi.

„Co ti můžu přinést?“

Neměl náladu na pití, ale nechtěl pokazit kamarádovi večer. Navíc to byl poslední večer, který spolu stráví jako staří mládenci. Tedy, Jace ani Ash ženatí nejsou, ale Jace brzy nejspíš bude. Byl to poslední večer, když se sešli všichni tři ještě jako svobodní. Bylo to už skoro dvacet let, co žili volně a hráli tvrdě. A tímhle se blíží k závěru.

Jeho kamarádi by nejspíš namítli, že nikdy nežili volně, ani nehráli tvrdě. On ale věděl, že si v tom vedli víc než skvěle. Mia a Bethany byly pro ně dokonalé a oba muži přijali život ve vztahu více než svolně.

„Skotskou,“ rozhodl se Ash nakonec.

„Bylo to tak těžké?“ protáhl Jace.

Ash se zakřenil, i když to spíš vypadalo jako škleb. O chvíli později se servírka vrátila s objednaným pitím a on zvedl sklenku k přípitku.

„Na Gabea. Prvního z nás, co do toho praštil. No, poprvé a teď i podruhé,“ dodal Ash, protože Gabe byl už jednou ženatý. Nechtěl to nijak rozmazávat a byl si jistý, že Gabe to vidí podobně. To první manželství dlouho nevydrželo a neskončilo dobře.

Jako by to Ash tušil, Gabe se zamračil, ale sklenku pozvedl.

„Počítá se jen Mia,“ prohlásil Gabe.

Jace přikývl. „Rozhodně sis proti Lise polepšil. Dobrá práce.“

„Říká bratr nevěsty,“ odfrkl si Ash.

Jace povytáhl obočí. „Chceš snad říct, že Mia není dobrá volba?“

„Na to ti neskočím. Nehodlám dát Gabeovi jediný důvod, aby mi zatoužil nakopat zadek. Nechci, aby šel ženich zítra k oltáři s monoklem.“

Gabe si odfrkl. „Kdo, sakra, říká, že bych skončil s monoklem? Vymetl bych s tebou podlahu, kámo.“

Ash protočil panenky a opřel se v pohodlné lavici. „Takže až sem jsme to dopracovali? Sedíme tu večer před svatbou jak starý páprdové?“

„Jo, no, ty nemáš ženskou, který bys musel vysvětlovat cokoli odvázanějšího,“ prohlásil Jace suše. „Mia s Bethany by se do nás pustily, kdybychom měli tu pravou rozlučku se svobodou. Takže je mi líto, ale lepší už to nebude.“

„Stejně už jsme na to starý,“ dodal Gabe. „A já si teď zábavu představuju jinak než chovat se jak puberťák na prvním mejdanu v životě.“

„Na to se napiju,“ pokývl Jace.

„No, když to řekneš takhle, vidím to stejně,“ přidal se Ash. „Sakra, bylo to s námi vážně tak špatný?“

Gabe se zasmál. „Sice jsme si vybírali, ale jo. Přece si musíš pamatovat, jaké to bylo na vysoké. Spousta pití a sexu. Ne nutně v tomto pořadí.“

„Já si alespoň pamatuju každou, s kterou jsem spal,“ rýpnul si Jace.

„To proto, že ti je Ash mohl připomenout,“ namítl Gabe. „Já nejsem na týmovky, neměl jsem nikoho, kdo by mi říkal, jestli jsem s tou kterou spal, protože já do nich nedělal s nejlepším kamarádem.“

„Díky za tu představu,“ zavrčel Ash. „To je nejspíš to jediný, co jsme nezkusili. Čtyřku.“

Jace se zasmál. Dokonce i Gabe se k nim přidal a dál si ze sebe utahovali.

O několik drinků později začal Gabe pokradmu sledovat hodinky. To Ashe pobavilo. Ten chlap se nemohl dočkat, až se dostane domů za Miou. Hodí za hlavu všechny ty řeči, že by neměl vidět nevěstu před svatbou, vleze si k Mie do postele, ráno ji probudí a pak oba nejspíš dorazí na obřad pozdě, protože začnou své líbánky s předstihem.

„Jen se námi nenech zdržovat,“ řekl Ash suše.

Gabe trhl hlavou a zatvářil se tak provinile, až se Jace zasmál.

„Jak dlouho budete s Miou pryč na líbáncích?“ zeptal se Jace. „Ještě jsi nám to neřekl a ani jsem neviděl, že by sis přesunoval schůzky.“

Gabeova tvář potemněla. „Budu mimo dva týdny. Neberu si ani telefon, ani počítač. Takže jestli půjde společnost během té doby do řiti, nebudu moc rád.“

„Polib si,“ odsekl Ash. „S Jacem si vedeme dobře. Ty jen sedíš a sekýruješ.“

„Docela mě překvapuješ, že zmizíš jenom na dva týdny,“ přiznal Jace. „Předpokládal jsem, že o tobě neslyšíme celý měsíc.“